

Arrest

nr. 219 984 van 18 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjaadse nationaliteit te zijn, op 15 april 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van Mr. De Lange, die loco Mr. P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. E. WILLEMS, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 februari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Op 28 februari 2019 wordt vastgesteld dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij op 4 augustus 2017 en op 2 mei 2018 reeds werden afgenomen in Frankrijk en op 31 januari 2019 reeds werden afgenomen in Nederland, en dat zij in deze landen reeds een verzoek om internationale bescherming indiende. Een verzoek tot terugname wordt overgemaakt aan de Franse autoriteiten op grond van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening), die evenwel antwoorden dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 13 maart 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 19 maart 2019 wordt een verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-verordening gericht aan de Italiaanse autoriteiten.

1.5. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 29 maart 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.6. Op 3 april 2019 wordt aan de Italiaanse autoriteiten meegedeeld dat zij, ingevolge hun stilzwijgend akkoord, als verantwoordelijke lidstaat de verzoekende partij dienen terug te nemen.

1.7. Op 9 april 2019 neemt de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 april 2019 aan de verzoekende partij werd betekend. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 26, lid 1: Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

wordt besloten dat

de heer die verklaart te heten,

naam : [M.]

voornaam : [H.]

geboortedatum : [1992]

geboorteplaats : //

nationaliteit : Tsjaad

in voorkomend geval, ALIAS: [M.H.] [° ...]

vastgehouden wordt te Steenokkerzeel 127bis met het oog op overdracht aan Italië in toepassing van artikel 25 (1) van Verordening 604/2013.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit op 05.04.2019. Op 19.03.2019 werd er voor betrokkene een verzoek voor terugname gericht

aan de Italië instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 03.04.2019 werden de Italië instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29.03.2019 aan de politie WPR West-Vlaanderen dat hij naar de UK wil reizen. Betrokkene kan wegens het niet begrijpen van de taal geen verdere vragen beantwoorden. In een vorig hoorrecht die terug te vinden is in het dossier van 26/02/2019 en opgesteld door SPN Zeebrugge verklaart betrokkene sinds 2 weken in België te zijn en niet te kunnen terugkeren naar het land van herkomst gezien het te gevaarlijk is in zijn thuisland. Hij zegt er eveneens geen medische problemen te hebben en geen vrouw en kinderen te hebben in België.

Op 04.04.2019 verklaart betrokkene aan het gesloten centrum dat hij in Frankrijk en in Nederland asiel heeft aangevraagd. Hij kan niet terugkeren naar Italië omdat hij daar op de straat moest slapen. Verder geeft aan dat hij problemen heeft met zijn mond en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italië autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italië autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM. Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Op 04.04.2019 verklaart betrokkene aan het gesloten centrum dat hij niet kan terugkeren naar Italië omdat hij daar op de straat moest slapen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26/02/2019 en opgesteld door SPN Zeebrugge dat hij niet kan terugkeren naar het land van herkomst gezien het te gevaarlijk is in zijn thuisland.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Tsjaad, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", last updated 21.03.2018; SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy", Bern, augustus 2016; UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018"; Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italië systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet", werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigten van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht, impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een

dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaatvluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielerzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden

overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italië autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italië autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26/02/2019 en opgesteld door SPN Zeebrugge geen medische problemen te hebben.

Op 04.04.2019 verklaart betrokkene aan het gesloten centrum dat hij problemen heeft met zijn mond.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 26/02/2019 en opgesteld door SPN Zeebrugge geen vrouw en kinderen te hebben in België.

Op 04.04.2019 verklaart betrokkene aan het gesloten centrum dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 28, lid 2: Wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat, mogen de lidstaten de betrokken persoon in bewaring houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen, op basis van een individuele beoordeling en, enkel voor zover bewaring evenredig is, en wanneer andere, minder dwingende alternatieve maatregelen niet effectief kunnen worden toegepast.

van Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend,

REDEN VAN DE BESLISSING

Gelet op artikel 1, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bestaat er een significant risico op onderduiken van betrokkene.

0 1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;

Betrokkene beweert sinds op 26/02/2019 2 weken in België te verblijven. Daarna werd hij opgesloten in een gesloten centrum en terug vrijgesteld op 28/02/2019.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij ondertussen zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

0 2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: zijn geboortedatum: 02/02/2001.

0 3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden:

- a) een overdracht s -, teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel;*
- b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;*
- c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, teruggrijping of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;*
- d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;*
- e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28/02/2019 dat hem ter kennis werd gebracht op 28/02/2019 en 16/03/2019. Deze vorige beslissing(en) tot verwijdering werd(en) niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing."

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting dient te bevatten van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verzoekende partij geeft aan dat zij zich momenteel bevindt in het gesloten centrum met het oog op een overdracht.

De verwerende partij betwist het hoogdringend karakter van de vordering niet.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Nu de verzoekende partij wordt geconfronteerd met een overdrachtsbesluit waarvan de tenuitvoerlegging ieder ogenblik doorgang kan vinden en zij diligent optrad, is het hoogdringend karakter van de vordering voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het hoorrecht.

Zij verstrekt de volgende toelichting bij haar middel:

“A. PRINCIPES

Artikel 3 EVRM laat gelden dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling is absoluut fundamenteel en een van de hoekstenen van een democratisch samenleving.

Om effectief te kunnen genieten van de rechten vervat in het artikel 3 EVRM is het noodzakelijk ook het procedurele luik van deze bepaling nauwgezet na te leven. Dit houdt in dat ook het onderzoek naar het reële risico op een schending van artikel 3 EVRM op een deugdelijke en rigoureuze wijze dient te gebeuren.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM. Dit werd eveneens bevestigd door het EHRM in haar arrest M.S.S. tegen België en Griekenland:

“298. This does not mean that in the present case the Court must rule on whether there would be a violation of those provisions if the applicant were returned. It is in the first place for the Greek authorities, who have responsibility for asylum matters, themselves to examine the applicant’s request and the documents produced by him and assess the risks to which he would be exposed in Afghanistan. The Court’s primary concern is whether effective guarantees exist in the present case to protect the applicant against arbitrary removal directly or indirectly back to his country of origin.[...]”

387. While agreeing that that is a sign of progress in keeping with the judgment in Čonka (cited above, §§ 81-83, confirmed by the judgment in Gebremedhin [Gaberamadhien], cited above, §§ 66-67), the Court reiterates that it is also established in its case-law (see paragraph 293 above) that any complaint that expulsion to another country will expose an individual to treatment prohibited by Article 3 of the Convention requires close and rigorous scrutiny and that, subject to a certain margin of appreciation left to the States, conformity with Article 13 requires that the competent body must be able to examine the substance of the complaint and afford proper reparation.” (Eigen vetjes)

In de zaak Tarakhel t. Zwitserland vat het EHRM de principes omtrent artikel 3 EVRM inzake een Dublin-overdracht als volgt samen:

“93. The Court reiterates that according to its well-established case-law the expulsion of an asylum seeker by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned faces a real risk of being subjected to torture or inhuman or degrading treatment or punishment in the receiving country. In such circumstances, Article 3 implies an obligation not to expel the individual to that country (see Saadi v. Italy [GC], no. 37201/06, § 152, ECHR

2008; *M.S.S.*, cited above, § 365; *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others v. the United Kingdom*, 30 October 1991, § 103, Series A no. 125; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 38, ECHR 2000-VIII; and *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, ECHR 2007-I).

94. The Court has held on numerous occasions that to fall within the scope of Article 3 the ill-treatment must attain a minimum level of severity. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment and its physical or mental effects and, in some instances, the sex, age and state of health of the victim (see, *inter alia*, *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 91, ECHR 2000-XI, and *M.S.S.*, cited above, § 219).

95. The Court has also ruled that Article 3 cannot be interpreted as obliging the High Contracting Parties to provide everyone within their jurisdiction with a home (see *Chapman v. the United Kingdom* [GC], no. 27238/95, § 99, ECHR 2001-I). Nor does Article 3 entail any general obligation to give refugees financial assistance to enable them to maintain a certain standard of living (see *Muslim v. Turkey*, no. 53566/99, § 85, 26 April 2005, and *M.S.S.*, cited above, § 249).

96. In the *M.S.S.* judgment (§ 250), the Court nevertheless took the view that what was at issue in that case could not be considered in those terms. Unlike in the *Muslim* case (cited above, §§ 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum seekers had entered into positive law and the Greek authorities were bound to comply with their own legislation transposing European Union law, namely the Reception Directive. What the applicant held against the Greek authorities in that case was that, because of their deliberate actions or omissions, it had been impossible in practice for him to avail himself of those rights and provide for his essential needs.

97. In the same judgment (§ 251), the Court attached considerable importance to the applicant's status as an asylum seeker and, as such, a member of a particularly underprivileged and vulnerable population group in need of special protection. It noted the existence of a broad consensus at the international and European level concerning this need for special protection, as evidenced by the Geneva Convention, the remit and the activities of the UNHCR and the standards set out in the European Union Reception Directive.

98. Still in *M.S.S.* (§§ 252 and 253), having to determine whether a situation of extreme material poverty could raise an issue under Article 3, the Court reiterated that it had not excluded "the possibility that the responsibility of the State [might] be engaged [under Article 3] in respect of treatment where an applicant, who was wholly dependent on State support, found herself faced with official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity" (see *Budina v. Russia* (dec.), no. 45603/05, 18 June 2009). (...)

103. It is also clear from the *M.S.S.* judgment that the presumption that a State participating in the "Dublin" system will respect the fundamental rights laid down by the Convention is not irrebuttable. For its part, the Court of Justice of the European Union has ruled that the presumption that a Dublin State complies with its obligations under Article 4 of the Charter of Fundamental Rights of the European Union is rebutted in the event of "systemic flaws in the asylum procedure and reception conditions for asylum applicants in the Member State responsible, resulting in inhuman or degrading treatment, within the meaning of Article 4 of the Charter, of asylum seekers transferred to the territory of that Member State" (see paragraph 33 above).

104. In the case of "Dublin" returns, the presumption that a Contracting State which is also the "receiving" country will comply with Article 3 of the Convention can therefore validly be rebutted where "substantial grounds have been shown for believing" that the person whose return is being ordered faces a "real risk" of being subjected to treatment contrary to that provision in the receiving country.

The source of the risk does nothing to alter the level of protection guaranteed by the Convention or the Convention obligations of the State ordering the person's removal. It does not exempt that State from carrying out a thorough and individualised examination of the situation of the person concerned and from suspending enforcement of the removal order should the risk of inhuman or degrading treatment be established.

The Court also notes that this approach was followed by the United Kingdom Supreme Court in its judgment of 19 February 2014 (see paragraph 52 above).

105. In the present case the Court must therefore ascertain whether, in view of the overall situation with regard to the reception arrangements for asylum seekers in Italy and the applicants' specific situation, substantial grounds have been shown for believing that the applicants would be at risk of treatment contrary to Article 3 if they were returned to Italy. (...)

122. It follows that, were the applicants to be returned to Italy without the Swiss authorities having first obtained individual guarantees from the Italian authorities that the applicants would be taken charge of in a manner adapted to the age of the children and that the family would be kept together, there would be a violation of Article 3 of the Convention.» (eigen vetjes)

Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggelaten.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

B. 1. Verzoeker is niet ernstig gehoord geweest

B.1.1.

Art. 5 Dublin III verordening omschrijft de plicht dat elke vreemdeling in het kader van de Dublin procedure in een taal die hij machtig is, gehoord dient te worden.

Zoals in de uiteenzetting van de feiten aangetoond werd, is verzoeker niet ernstig gehoord geweest.

Inderdaad. Verweerster geeft dit overigens zelf toe:

“Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 29.03.2019 aan de politie WPR West-Vlaanderen dat hij naar de UK wil reizen. Betrokkene kan wegens het niet begrijpen van de taal geen verdere vragen beantwoorden.”

De beslissing is dus gebaseerd op een gehoorverslag van 26.02.2019 - zonder bijstand van een tolk - en een gehoorverslag van 04.04.2019, een dag nadat Italië al bevoegd was.

Het gehoorverslag van 26.02.2019, dewelke afgenomen werd zonder bijstand van een tolk gaat niet in op de problemen van verzoeker in Italië.

In casu is er evenmin een grondig verhoor geweest op 04.04.2019. Dit verhoor gebeurde een dag nadat men wist dat Italië bevoegd was.

Op 04.04.2019 verklaart verzoeker aan het gesloten centrum dat hij in Frankrijk en in Nederland asiel heeft aangevraagd. Hij kan niet terugkeren naar Italië omdat hij op straat moest slapen. Verder geeft [hij] aan dat hij problemen heeft met zijn mond en dat hij geen duurzame relatie of kinderen heeft in België. Gelet op het feit dat Italië haar stilzwijgend akkoord heeft gegeven op een overnameverzoek en dat de bestreden beslissing genomen werd nog geen 5 dagen na het verhoor, kan men gerust stellen dat de Belgische autoriteiten op geen enkele wijze doorgevraagd hebben, laat staan onderzocht hebben wat de problemen van verzoeker waren in Italië.

Uit de beslissing komt dan ook naar voor dat zijn verklaringen tijdens het gehoor dd. 04.04.2019 van geen tel waren.

Inderdaad, in het gehoorverslag dd. 04.04.2019 geeft verzoeker op de vraag wat zijn persoonlijke ervaringen in Italië waren dat hij op straat moest slapen.

In plaats van dieper in te gaan op de problemen die verzoeker heeft gekend in Italië, heeft verweerster onbegrijpelijker wijze niet doorgevraagd.

Dit is niet ernstig.

Vervolgens gaat men in de bestreden beslissing helemaal door de bocht:

“We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 ERM”

De opmerking dat op straat slapen een “hoofdzakelijk persoonlijke beoordeling” is, tart elke verbeelding. Men vraagt naar de persoonlijke ervaringen en problemen in Italië en dan houdt men voor dat dit slechts een persoonlijke beoordeling zou zijn....

Het is dus nooit goed voor verweerster.

Nooit heeft verweerster enige moeite om de problemen van verzoeker te onderzoeken, laat staan deze in overweging te nemen. Ongetwijfeld zal het feit dat Italië ten tijde van het gehoorverslag op dat moment al bevoegd was al mee gespeeld hebben in haar beoordeling. ...

Verweerster is duidelijk blind voor handelswijze waarbij men het paard achter de kar spant.

Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker zijn vrees voor Italië onvoldoende kenbaar kon maken, minstens dat deze zonder meer worden geridiculiseerd door verweerster.

Verzoeker is dus wel degelijk op een onzorgvuldige wijze gehoord geweest.

Verzoeker wijst dan ook naar de consultatie met zijn raadsman dewelke afgenomen werd in aanwezigheid van een tolk Arabisch, met name de heer O(...) Z(...), een beëdigd tolk die eveneens optreedt voor het CGVS. (stuk 2 & 3)

Hierbij kwam duidelijk naar voor dat verzoeker:

- de zoon is van een opposant uit Tsjaad
- In Libië meermaals gearresteerd en als een slaaf verhandeld werd door milities
- In Italië slechts enkele dagen in een centrum in Calabrië kon verblijven
- Vervolgens leefde hij enkele maanden in Italië waarbij hij noodgedwongen moest rondzwerven. Dat hij in Rome en Milaan noodgedwongen op straat en in tentenkampen leefde
- Dat hij naar Frankrijk vluchtte, asiel aanvraag, doch dat deze hem dmv een Dublinoverdracht terugstuurden naar Italië

- Eenmaal aangekomen in Italië werd hem te kennen gegeven dat hij het land diende te verlaten , waardoor hij weer op straat diende te slapen
- Dat hij vervolgens weer naar Frankrijk trok om op straat te slapen of in tentenkampen te verblijven in Parijs en Calais
- Dat hij medio 2018 naar België trok
- Vervolgens naar Nederland ging waarbij hij opnieuw asiel aanvroeg en dat deze hem te kennen gaven dat men hem naar Frankrijk zou sturen.
- Verzoeker vluchtte vervolgens naar België
- Verzoeker krijgt een ongeval met een truck.
- Psychologische problemen heeft

Het is dan ook evident dat verzoeker op geen enkele (efficiënte) kenbaar heeft kunnen maken waarom hij een vrees heeft voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM in Italië.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C 249/13, Boudjlida, § 40).

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ammi commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un co-détenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH »

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe “audi alteram partem” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727)

(..)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan.» (nous soulignons).

B.1.2.

Uw Raad moet vaststellen dat de overheid nagelaten heeft om bij het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek te voeren inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de verwijdering van verzoeker naar Italië .

De schending van het hoorrecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.

Het is evident dat als verzoeker Arabisch spreekt, hij geen notie heeft van de vragen die slechts in drie landstalen en het Engels beschikbaar zijn.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft. Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren – bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt , zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

In elk geval heeft de overheid nagelaten om een onderzoek grondig naar art. 3 EVRM te verrichten alvorens zij een beslissing nam.

B.2. Geen zorgvuldig onderzoek gevoerd geweest naar de opvang van verzoeker in Italië

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat een terugkeer naar Italië geen schending inhoudt, ondanks het feit dat hij reeds eerder op straat heeft geslapen en verwijst hiervoor naar een beweerdelijke grondige analyse van toonaangevende rapporten.

Echter indien verwerende partij een deugdelijk en rigoureuus onderzoek had gevoerd en zij alle elementen die zij wist, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening had gebracht, zij tot een ander besluit had gekomen, namelijk dat bij een terugkeer naar Italië, verzoeker wel degelijk een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 EVRM, gelet op de afwezigheid van voldoende opvangmogelijkheden en de afwezigheid van toegang naar medische en psychologische zorgen. Dat zij bovendien de gevolgen het nieuwe Salvini-decreet dat in werking trad op 5 oktober 2018 in rekening had moeten brengen.

Verzoeker brengt hieronder het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

In concreto werd bij een consultatie in aanwezigheid van een beëdigde tolk blijkt uit de notities van de tolk blijkt dat hij :

- In Italië slechts enkele dagen in een centrum in Calabrië kon verblijven
- Vervolgens leefde hij enkele maanden in Italië waarbij hij noodgedwongen moest rondzwerven . Dat hij in Rome en Milaan noodgedwongen op straat en in tentenkampen leefde.

- Dat hij naar Frankrijk vluchtte , asiel aanvraag, doch dat deze hem dmv een Dublinoverdracht terugstuurden naar Italië.
- Eenmaal aangekomen in Italië werd hem te kennen gegeven dat hij het land diende te verlaten , waardoor hij weer op straat diende te slapen

Daar verzoeker tot tweemaal toe in Italië op straat diende te slapen, hoeft het geen verbazing dat hij niet meer terug wenst te keren aldaar. Daarenboven blijkt dat hij ingevolge zijn ongeval alsook zijn traumatische ervaringen heel wat psychologische problemen heeft. Verzoeker heeft bijgevolg een kwetsbaar profiel.

Thans werd door de centrum-arts te 127bis Steenokkerzeel verzoeker het geneesmiddel EUCERIN voorgeschreven ter behandeling van diens dermatologische problemen. België voorziet immers wel in de nodige aandacht en gepaste behandeling voor de medische problemen van vluchtelingen i.t.t. Italië. In casu is het belangrijk om zich te steunen op algemeen bekende feiten en landenrapporten van verschillende vooraanstaande NGO's om inzicht te krijgen in het procedurele verloop eenmaal verzoeker wordt overgedragen aan Italië. Dat deze informatie bovendien actueel dient te zijn. Dat, gelet op de gewijzigde politieke situatie in Italië en de wetswijziging die met het Salvini-decreet sedert 5 oktober 2018 in werking zijn getreden, informatie van augustus 2016 niet langer pertinent kan worden geacht. Dat verwerende partij minstens rekening had moeten houden met de inwerkingtreding van het Salvini-decreet, doch dat dit geenszins uit de bestreden beslissing, noch uit het administratieve dossier kan blijken.

In geval van een uitwijzing van een asielzoeker, komt het immers toe aan de administratieve overheid om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM . Dit eens te meer indien de wetgeving van desbetreffend land recentelijk gewijzigd werd.

Echter zoals hierboven blijkt , heeft verweerster verzoeker op een onzorgvuldige wijze gehoord.

In tegenstelling tot wat verweerster derhalve voorhoudt blijkt uit niets dat Italië bereid zou zijn om een eventueel verzoek tot internationale bescherming in overweging te nemen.

Verzoeker verwijst hiervoor naar het feit dat hij in het kader van een eerdere Dublinoverdracht van Frankrijk naar Italië werd overgebracht. Eenmaal aangekomen in Rome werd hem toen te kennen gegeven dat hij het land diende te verlaten, waardoor hij opnieuw op straat diende te slapen in Italië. Verzoeker stelt dan ook dat hij een BGV heeft gekregen in Italië.

Dit noopt verzoeker derhalve tot de volgende vraag : heeft verweerster onderzocht of Italië thans wel bereid zou zijn om een verzoek tot internationale bescherming in overweging te nemen?

In casu weze het onderstreept dat Italië de bevoegde lidstaat was op basis van een tacit-agreement en dat verweerster verzoeker pas gehoord heeft nadat Italië de bevoegde lidstaat werd.

Dergelijke beoordeling dient echter plaats te vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen.

Ernstige twijfels met betrekking tot de doeltreffendheid van het door de verwerende partij gevoerde onderzoek dienen te worden vastgesteld wanneer verwerende partij absoluut niet is nagegaan of er een risico bestaat dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië zal onderworpen worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Verzoeker behoort immers, conform de beschikbare landeninformatie tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

“De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, Jabari v. Turkije, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het “Tribunal administratif de Rennes” waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM. Gelet

op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijk een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd.”

Dat Uw Raad eenzelfde bevestigd in het arrest met nr. 214 701 dd. 4 januari 2019:

“Par ailleurs, s’agissant de la situation générale prévalent en Italie quant aux conditions d’accueil des demandeurs de protection internationale, le Conseil constate également que le requérant fait grief à la partie défenderesse de ne pas avoir tenu compte du nouveau Décret Salvini, entré en vigueur, le 5 octobre 2018, et qui apporte de sérieuses modifications au système d’accueil et à l’accès aux soins au sein du système d’accueil en Italie.

A cet égard, le Conseil observe que la décision attaquée est effectivement fondée sur ‘une analyse approfondie des rapports de référence d’organisations (Maria de Donato, Daniela di Rado, ‘Asylum Information Database – National Country Report – Italy’, last updated 21.03.2018 ; SFH/OSAR, ‘Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees, in Italy’, Bern, augustus 2016)’ – dont au demeurant seul le premier figure au dossier administratif – soit antérieurs à l’entrée en vigueur du Décret Salvini.

La partie défenderesse mentionne également dans la décision attaquée que le HCR n’a publié aucun rapport dans lequel il affirmerait que le système de procédure en vue de obtention de la protection internationale et les conditions d’accueil des demandeurs de cette production en Italie présenteraient des insuffisances structurelle telles que tout ‘dubliné’ subirait un traitement inhumain et dégradant au sens de l’article 3 de la CEDH en cas de transfert vers ce pays, ni aucune publication que demanderait de ne pas transférer de personne en Italie.

Le conseil constate cependant, à la lecture des informations fournies par le requérant, que le HCR et le Commissaire aux droits de l’homme ont indiqué, respectivement en date du 5 novembre 2018 et en date du 15 novembre 2018, donc postérieurement aux sources utilisées par la partie défenderesse, qu’ils craignent que le décret Salvini du 5 octobre 2018 aura un impact négatif sur le système d’accueil italien.

Or, alors même qu’elle reconnaît que l’Italie connaît actuellement un flux important de candidat à l’asile, la partie défenderesse n’a pas examiné l’impact du Décret Salvini sur le système d’accueil italien avant de prendre la décision querellée, impact qui, prima facie, concerne pourtant tous les demandeurs de protection internationale et non seulement les personnes plus vulnérables.

Le Conseil estime, prima facie, qu’il appartenait à la partie défenderesse, ainsi que le soutient le requérant, de déterminer, dans le cadre de l’examen rigoureux auquel l’astreint l’article 3 de la CEDH, si la modification législative intervenue en Italie constituait actuellement une détérioration structurelle des conditions d’accueil en Italie. »

Algemene rapporten volstaan in eerste instantie om het begin van bewijs te leveren aangaande het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, voor zover het bewijs betrekking heeft op enerzijds het voorhanden zijn van een systematische praktijk van behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM ten aanzien van een welbepaalde kwetsbare groep, anderzijds het bewijs dat verzoeker tot die kwetsbare groep behoort, zijnde de migranten met een kwetsbaar profiel die terugkeren naar Italië conform de Dublin III-verordening. Het laatste element werd hierboven reeds uitvoerig uiteengezet.

Verzoeker verwijst in casu naar de beschikbare landeninformatie omtrent de behandeling van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening.

In eerste instantie verwijst verzoeker naar het AIDA-rapport omtrent Italië:

“According to Eurostat, Italy received 4,061 incoming transfers in 2016. Although data for 2017 are not available, organisations providing legal assistance in Rome report an increase in Dublin returnees.¹⁷⁹ Only in cases where it expressly recognises its responsibility under the Dublin Regulation does Italy indicate the most convenient airport where Dublin returnees should be sent in order to easily reach the competent Questura, meaning the Questura of the area where the asylum procedure had been started or assigned.

In other cases, where Italy becomes responsible by tacit acceptance of incoming requests, persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.”

Dat uit de bestreden beslissing blijkt dat het voorliggende verzoek op stilzwijgende wijze werd aanvaard. De Italiaanse overheden zullen derhalve geen ondersteuning bieden, noch vooraf informeren welke Questura verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker. Verzoeker zal reeds vanaf zijn aankomst in de luchthaven aan zijn lot worden overgelaten.

"The competent Questura is often located very far from the airport and asylum seekers only have a few days to appear there; reported cases refer to persons arriving in Milan and invited to appear before the Questura of Catania in Sicily. In addition, people are neither accompanied to the competent Questura nor informed of the most suitable means of transport thereto, thereby adding further obstacles to reaching the Questura within the required time. In some cases, however, people are provided with tickets from the Prefecture desk at Milan Malpensa Airport. (...)

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁸² Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

☐ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

☐ Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

- The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

- The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CPR. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

- The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

- The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions and to possible obstacles to accessing the asylum procedure (see Registration) which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*,¹⁸³ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."¹⁸⁴ As mentioned in Dublin: Procedure, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States' Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children.

On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy.¹⁸⁵ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it was not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights."¹⁸⁶ The findings of these monitoring activities remain valid for 2017, with access to accommodation remaining a 'lottery' for Dublin returnees. In its latest report of February 2018, MSF documents an increase in Dublin returnees among homeless persons in Rome who have no immediate and automatic access to the reception system."

Verzoeker wenst voetnoot 56 van ditzelfde rapport te benadrukken dat niet enkel de UNHCR haar bezorgdheden heeft uitgedrukt, doch dat ook de Commissioner for Human Rights haar bezorgdheden kenbaar heeft gemaakt.

Dat verwerende partij in het licht van deze wijzigingen derhalve diende te onderzoeken wat de gevolgen van dit decreet zijn voor kwetsbare asielzoekers, die nu niet meer in de SPRAR-locaties terecht kunnen. Uit rapporten blijkt immers dat de SPRAR-locaties niet alleen bedoeld waren voor gezinnen met minderjarige kinderen, maar ook voor andere kwetsbare asielzoekers. Verwerende partij is voorts ook niet ingegaan op de bredere gevolgen die het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties kan hebben voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, zoals in het verleden, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat

verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Inderdaad, verzoeker leidt ingevolge zijn traumatische ervaringen in Libië en Italië aan psychologische problemen en slapeloosheid, hetgeen verweerster niet ongekend is.

Verzoeker heeft derhalve bijzondere medische opvang nodig.

Dat in Italië geen medische en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

“In February, the government introduced measures to accelerate the asylum procedure, including by limiting appeals against negative decisions, and announced plans for new immigration detention centers around the country.

The central government faced problems finding accommodation for asylum seekers across Italy, with many communities refusing to host reception centers. Many reception centers lack care and support for sexual violence survivors, as well as survivors of other traumatic violence. Italy's failure to provide long-term support to individuals granted international protection was on stark display in August, when police violently evicted hundreds of homeless Eritrean refugees from an occupied building in Rome. »

“The International Organization for Migration (IOM), UNHCR, and NGOs reported instances of labor exploitation of asylum seekers, especially in agriculture and the service sector (see section 7.b.), and sexual exploitation of unaccompanied minors (see section 6, Children).

On May 15, nearly 200 migrants and refugees occupied several streets in the center of Modena to protest long delays in processing asylum claims and mistreatment by the leaders of migration camps. During the year asylum seekers also staged protests against substandard living conditions and protracted asylum processes at shelters for asylum seekers in Genova, Arezzo, and Trento.

In December 2016 the CPT expressed concern over the treatment of foreigners during removal operations and criticized the practice of expelling asylum seekers whose appeal of the rejection of their asylum requests were still pending. The CPT also expressed concern regarding the government decision to inform rejected asylum seekers of their pending expulsion only one day in advance, thereby preventing them from undergoing medical screening before boarding the expulsion flight.

Corruption and organized crime caused resources to be diverted away from asylum seekers and refugees. For example, in April a court sentenced Luca Odevaine to six months in prison for embezzling funds from the Mineo reception center. On July 17, authorities arrested 68 persons from the 'Ndrangheta criminal organization for embezzling funds from the Capo Rizzuto reception center in Calabria.

Protection of Refugees

Access to Asylum: The law provides for the granting of asylum or refugee status, and the government has established a system for providing protection to refugees. NGOs and independent observers identified difficulties in asylum procedures, including inconsistency of standards applied in reception centers and insufficient rates of referral of trafficking victims and unaccompanied minors to adequate services. (...)

Employment: Asylum seekers may work legally two months after submitting an asylum request. Employers continued to discriminate against noncitizens in the labor market, taking advantage of insufficient enforcement of legal protection for noncitizens against exploitation. In addition, high unemployment limited the possibility of legal employment for large numbers of refugees.

Access to Basic Services: Authorities set up temporary centers to house mixed-migrant populations, including refugees and asylum seekers, but could not keep pace with the high number of arrivals and the increased number of asylum claims. The government's system of reception centers and shelters for asylum seekers continued to be stretched beyond capacity. In December an estimated 201,000 persons were housed in sites throughout the country. A small percentage were housed in centers run directly by local authorities, generally considered of high quality, while the rest were in centers whose quality varied greatly and included many repurposed facilities, such as old schools, military barracks, and apartments in residential buildings. Representatives of UNHCR, the IOM, and other humanitarian organizations and NGOs reported thousands of legal and irregular foreigners, including migrants and refugees, living in abandoned buildings and in inadequate and overcrowded facilities in Rome and other major cities and having limited access to health care, legal counseling, basic education, and other public services.

In some instances, refugees and asylum seekers who worked in the informal economy were not able to rent apartments, especially in large cities. They often squatted in buildings where they lived in substandard conditions with their children. On August 19 and 24, police forcibly evicted hundreds of migrants and refugees who had squatted in a building in the center of Rome. AI, Human Rights Watch, and other NGOs alleged that the Rome municipal government failed to provide alternative public housing to those in the group who qualified for it, including minors and refugees with legal status.”

“In April, legislation was introduced to speed up asylum procedures and counter irregular migration, including by reducing procedural safeguards in appeals against rejected asylum applications. The new law failed to adequately clarify the nature and function of the hotspots set up by the EU and the government following agreements in 2015. Hotspots are facilities set up for the initial reception,

identification and registration of asylum-seekers and migrants coming to the EU by sea. In its May report, the National Mechanism for the Prevention of Torture highlighted the continued lack of a legal basis and applicable norms regulating the detention of people in hotspots.

Also in May, the UN Human Rights Committee criticized the prolonged detention of refugees and migrants at hotspots. It also criticized the lack of safeguards against the incorrect classification of asylum-seekers as economic migrants, and the lack of investigations into reports of excessive use of force during identification procedures. In December, the UN Committee against Torture expressed concern about the lack of safeguards against the forcible return of people to countries where they could be at risk of human rights violations. (...)

In August, the authorities forcibly evicted hundreds of people, including many children, from a building in the centre of Rome. Many of them were recognized refugees who had been living and working in the area for several years. The authorities failed to provide adequate housing alternatives, leaving scores of people to sleep in the open for days, before they were violently removed by police in riot gear. Several people were hurt by police using water cannons and batons. Some families were eventually rehoused temporarily outside Rome.”

“Following the recent security measures and the urban decorum regulations adopted by the Government, there have been repeated forced evictions, especially in cities, in the absence of alternative housing solutions. In August 2017, a violent intervention by police forces that was not preceded by adequate notice evacuated the building in Via Curtatone where more than 800 refugees of Eritrean origin had lived since 2013. During that conflict, a team from Médecins Sans Frontières was present in the square outside the building, offering psychological support and treating around 13 injured people, mostly women.

The increase in marginalisation and forced evictions causes the fragmentation of informal settlements and the establishment of small groups of migrants living in increasingly hidden places, where they are not only invisible, but also face deplorable living conditions, with men, women and children who cannot access the most basic goods. In Rome, MSF has recorded the presence of Italian citizens within informal settlements, as well as in the structured settlements, who share the same conditions of marginalisation as migrants. This is not an isolated case in Italy. (...)

Due to administrative barriers and despite the laws in force, migrants and refugees in informal settlements who possess a residence permit or otherwise, experience reduced possibilities of accessing medical treatments, beginning with general medicine. Hospital emergency services are increasingly becoming the only gateway to the Italian National Healthcare Service (SSN).

In Italy there are volunteers and activists who work for free to support migrants excluded from the reception system, facilitating their access to primary goods and care. However, in recent years many have been criminalised for this involvement.

In 2016 and 2017, MSF strengthened its commitment to supporting migrants in informal settlements. In Como and Ventimiglia, a psychological first-aid programme was created for populations in transit, together with a women's health intervention in Ventimiglia. In Rome, primary health care and psychological support activities were initiated in disused buildings where men, women and children live in disgraceful conditions. This is the case of many settlements in the area of Tor Cervara (Tiburtina), where hundreds of migrants and refugees live among abandoned buildings, disused factories and warehouses. They live without water, electricity and gas, often in rat-infested buildings surrounded by illegal landfills. In Bari and Torino, MSF has worked within occupied buildings, seeking to overcome the marginalisation of the residents by facilitating their access to National Healthcare Service facilities. MSF has also sustained and supports volunteers and associations in the border cities from Ventimiglia to Udine, donating materials, in particular, hygiene kits, blankets and sleeping bags.

The report confirms the estimate indicated in the first edition of *Fuori Campo*: there are at least 10,000 homeless people, among international and humanitarian protection permit holders and applicants, with limited or no access to basic goods and medical care. The distribution of the settlements is fragmented and widespread throughout the country.”

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, very serious critical issues concern mental health services. In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.”

Dat er derhalve wel degelijk structurele tekortkomingen zijn betreffende de toegang tot de asielprocedure en de toegang tot voldoende opvangmogelijkheden en de toegang tot medische en psychologische zorgen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij meent te kunnen vaststellen. Dat zeker in voorliggend dossier de toegang tot de medische diensten, meer specifiek psychologische ondersteuning ondermaats is en een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Dat verwerende partij de landeninformatie immers op zeer gefragmenteerde wijze aanhalen en de meest recente rapporten onvoldoende heeft onderzocht.

Verwerende partij doet niet eens een poging tot het geven van een individuele motivering, laat staan onderzocht naar de mogelijkheden tot het verkrijgen van medische bijstand en accommodatie voor verzoeker, noch maakt zij enige melding van het verzoeken van individuele waarborgen. Dat de overdracht stilzwijgend werd aanvaard, kan enkel wijzen op de afwezigheid van individuele waarborgen in voorliggend dossier.

Deze beoordeling komt bevreemdend over bij verzoeker, daar hij meermaals gemeld heeft medische problemen te hebben. Dat hij overigens, gedurende zijn verblijf in het gesloten centrum, naar het ziekenhuis werd overgebracht.

Het gegeven dat verzoeker tot deze kwetsbare groep behoort, is als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in hoofde van verzoeker inzake het reële risico op foltering of een onmenselijke, dan wel vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Het hoeft geen betoog dat foltering of onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM nadelen veroorzaken die als dusdanig moeilijk te herstellen zijn eenmaal deze feitelijkheden zich hebben voltrokken.

Het risico op een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM vanwege het gebrek aan voldoende opvang in menswaardige omstandigheden en toegang tot de asielprocedure met alle nodige procedurele waarborgen, merkt verzoeker aan als zijnde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De bestreden beslissing is aldus in het licht van artikel 3 EVRM niet naar recht verantwoord en een schorsing van de uitvoering ervan dringt zich op.

Om haar onderzoeksverplichting te respecteren, had de verwerende partij kunnen nagaan wat er procedureel gebeurt met een teruggekeerde migrant onder de Dublin III-verordening in Italië.

Gelet op de voorgeschiedenis zal Italië de asielaanvraag niet in overweging nemen waardoor verzoeker thans opnieuw op straat of in een tentenkamp moeten slapen, of nog erger hem uitwijzen naar Tsjaad zonder een mogelijke schending op art. 3 EVRM te onderzoeken.

Bovendien hadden zij alle elementen die zij wisten, dan wel redelijkerwijs had moeten weten, in rekening moeten brengen in de voorliggende beslissing.

Normalerweise komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gerede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gerede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).

De schending van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 EVRM is aangetoond.”

3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er

zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Ook het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers om internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het HvJ heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Om te beoordelen of de verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een overdrachtsbesluit, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het HvJ in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het is uitgesloten dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

In het arrest Tarakhel van het EHRM, genomen in grote kamer, dat inzake overdrachten naar Italië een principearrest kan worden genoemd en waarnaar de verzoekende partij ook verwijst, stelt het EHRM in § 115 dat, ook al kan de algemene situatie van de opvangsituatie in Italië op zich geen belemmering zijn voor alle verwijderingen van verzoekers om internationale bescherming naar dat land, desalniettemin uit

de data en informatie blijkt dat ernstige twijfel rijst aangaande de capaciteiten van het systeem. De mogelijkheid dat een aanzienlijk aantal verzoekers zich zonder opvang of in een overbevolkte opvangsituatie zonder privacy, of zelfs in onhygiënische of gewelddadige omstandigheden bevindt, kan niet als ongegrond worden beschouwd. Het Hof wijst erop dat verzoekers om internationale bescherming op zich kwetsbaar zijn, maar dat kinderen een extreme kwetsbaarheid vertonen zelfs vergezeld door hun ouders en dat bijgevolg in deze situatie is vereist dat garanties van de Italiaanse autoriteiten worden verkregen dat onder meer opvang wordt verzekerd bij aankomst in Italië.

De Raad leidt hieruit af dat het EHRM de situatie in Italië niet gelijkstelt met de situatie zoals in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, zodat geen situatie voorligt van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair is te noemen, zodat moet worden nagegaan of de verzoekende partij een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Wat betreft de algemene situatie in Italië heeft het EHRM het standpunt in dit principearrest, dat reeds dateert van 4 november 2014, dat er in Italië geen systeemfouten zijn die een overdracht voor om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert, herhaald in tal van (onontvankelijkheids)beslissingen, waaronder nog in de zaak H. t. Zwitserland van 7 juni 2018, 67981/16.

De verwerende partij heeft zich in de bestreden beslissing ook duidelijk op dit standpunt gesteld, zowel wat de (toegang tot de) procedure tot internationale bescherming als de (toegang tot de) opvangvoorzieningen betreft. Zij stelt dat de door hem geraadpleegde rapporten en stukken – in het bijzonder het zogenaamde AIDA-rapport van 21 maart 2018 – nergens melding maken van systematische tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en in de opvangvoorzieningen die maken dat geen enkele persoon onder de Dublinreglementering nog kan terugkeren naar Italië zonder risico op onmenselijke of vernederende behandelingen. De verwerende partij benadrukt hierbij ook dat ook UNHCR geen rapporten heeft gepubliceerd waarin het wijst op structurele tekortkomingen in de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen, of andere lidstaten vraagt af te zien van Dublintransfers naar Italië. De verzoekende partij betwist deze vaststellingen op zich niet.

3.2.3. De verzoekende partij wijst op een gewijzigde politieke situatie in Italië en, meer concreet, op de inwerkingtreding op 5 oktober 2018 van het zogenaamde “*Salvini-decreet*”. In tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt, blijkt op lezing van de bestreden beslissing evenwel dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing de inwerkingtreding van dit decreet wel degelijk in rekening heeft gebracht. Zij stipt aan dat dit decreet als gevolg heeft dat Dublinterugkeerders na hun overdracht aan Italië niet langer in een SPRAR-locatie maar slechts in eerstelijnsopvangvoorzieningen zoals de CAS- of CDA-centra terecht zullen komen. Zij is van mening dat de opvang in de eerstelijnsopvangvoorzieningen zoals de CAS- of CDA-centra niet kan worden beschouwd als een structureel of systematisch tekortschieten wat betreft de opvang van Dublinterugkeerders. Er moet hierbij prima facie verder worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk ook is nagegaan wat de gevolgen kunnen zijn van het beperken van de opvang in de SPRAR-locaties voor de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen. De verwerende partij vervolgt zo dat niet is aangetoond dat er een verslechtering is van de opvangomstandigheden in Italië van Dublinterugkeerders waarbij zij veel belang hecht aan het feit dat het aantal in Italië gearriveerde migranten en verzoekers om internationale bescherming in 2018 substantieel lager lag dan in 2017. Uit de ‘*Italy weekly snapshot*’ van 30 december 2018 blijkt dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, terwijl in 2017 dit er 119.249 waren. Op basis van deze gegevens is de verwerende partij van mening dat er actueel geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen in Italië. Zij concludeert dat het gegeven dat in de toekomst verzoekers om internationale bescherming in de eerstelijnsopvangvoorzieningen zoals de CAS- of CDA-centra zullen worden ondergebracht niet impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan. Zij wijst hierbij ook nog op een recente mededeling van de Dublin Unit in Italië van 8 januari 2019 waarin wordt bevestigd dat Dublinterugkeerders wordt opgevangen in de eerstelijnscentra en hierbij de fundamentele rechten worden gewaarborgd.

De verzoekende partij betwist niet dat het grootste gevolg van het Salvini-decreet, wat betreft de opvang voor verzoekers om internationale bescherming, is dat zij geen toegang meer krijgen tot de SPRAR-centra, doch enkel tot de eerstelijnsopvangcentra.

Uit het AIDA-rapport dat zich in het administratief dossier bevindt en dat up-to-date is tot 31 december 2017 blijkt dat de omstandigheden in de CAS-centra werden beschreven in rapporten van verschillende organisaties waarbij op tekortkomingen werd gewezen op vlak van hygiëne, veiligheid, opleiding van het personeel of gebrek aan personeel. Er worden concrete waarnemingen van 2016 en 2017 weergegeven van CAS-centra die gewag maken van tekortkomingen die gaan van enerzijds overbevolking, de afwezigheid van toegang tot Italiaanse lessen, de afwezigheid van opgeleid of gekwalificeerd personeel, een zeer geïsoleerde ligging van het centrum waarbij verzoekers geen vervoersbewijzen krijgen voor openbaar vervoer, geen contact met de lokale omgeving tot anderzijds onaangepaste winterkledij, onderbroken beschikbaarheid van warm water en elektriciteit, centra waarin de bewoners verklaarden voor elk medisch probleem hetzelfde medicijn te ontvangen of zelfs het feit dat voorlopige maatregelen op grond van artikel 39 bij het EHRM moesten worden gevorderd voor de situatie van een volwassene met drie kinderen, waarna de kinderen naar een ander centrum werden overgebracht. Tegelijk stelt hetzelfde rapport dat aangezien het functioneren van een CAS-centrum afhankelijk is van akkoorden tussen het management en de prefectura en het professionalisme van de betrokkenen, sommige CAS-centra wel opvangmodaliteiten kunnen bieden die gelijk zijn aan die van de SPRAR-centra. Vervolgens gaat het rapport in op de kwaliteit van de opvang in de SPRAR-centra, die inderdaad prima facie beduidend beter is.

Volgens het AIDA-rapport is er een aanzienlijk gemiddeld niveauverschil van opvang tussen de CAS-centra en de SPRAR-centra, waarbij in bepaalde gevallen prima facie zorgwekkende tekortkomingen worden gesignaleerd in die CAS-centra. De Raad kan echter prima facie niet aannemen dat de aangehaalde omstandigheden, voor een jonge man zonder bijkomende elementen van kwetsbaarheid (zie infra), volstaan om aannemelijk te maken dat een overdracht naar Italië een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest creëert. Zoals de verwerende partij motiveert, is niet aangetoond dat uit het Salvini-decreet blijkt dat mensen zonder specifieke behoeften geen opvang krijgen of dat er door het Salvini-decreet sprake is van een zodanige structurele verslechtering van de opvangomstandigheden in Italië dat Dublinterugkeerders een reëel risico lopen op een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM omdat deze terugkeerders een beroep moeten doen op deze CAS-centra.

Het is inderdaad zo dat de waarnemingen dateren van 2016 en 2017, terwijl het Salvini-decreet is goedgekeurd door de Italiaanse ministerraad op 24 september 2018. Zoals hoger reeds uiteengezet, neemt de Raad niet aan dat de situatie in de CAS-centra op grond van de aangehaalde rapporten voor de inwerkingtreding van het Salvini-decreet dermate slecht was dat het louter verblijf aldaar voor een verzoeker zonder bijkomende kwetsbaarheid een situatie creëert die strijdt met artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij maakt verder prima facie niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is waar de verwerende partij oordeelde dat het gegeven dat het Salvini-decreet tot gevolg heeft dat verzoekers vanuit SPRAR-locaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht nog niet impliceert dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het opvangsysteem onder een te grote globale druk zal komen te staan, hierbij rekening houdende met de sterke daling van bijna 120.000 aankomsten in 2017 tot iets meer dan 23.000 in 2018. De Raad neemt in casu dan ook niet aan dat op grond van de aangevoerde bronnen door de partijen de situatie in de CAS-centra na het intreden van het Salvini-decreet dermate slecht zou zijn geworden dat de aanwezigheid van verzoekende partij aldaar de graad van hardheid van artikel 3 van het EVRM bereikt, omdat niet mag voorbij gegaan worden aan de aanzienlijke daling van het aantal aankomsten in Italië in 2018. Prima facie ligt er geen afdoende informatie voor om dit te kunnen aannemen, ook al zal de situatie nauwgezette opvolging blijven behoeven. Noch uit het schrijven van 31 januari 2019 van de Commissioner for Human Rights aan de Italiaanse overheden noch uit het rapport van UNHCR van januari 2019 blijkt dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet sprake is van systeemfouten in de opvangstructuur en de behandeling van verzoeken om internationale bescherming. Er worden inderdaad aanbevelingen en bezorgdheden geformuleerd, maar op basis hiervan kan niet worden geconcludeerd dat voor personen zonder kwetsbaar profiel er sprake is van dermate systeemfouten in Italië dat er een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM is. Op basis van de informatie die voorligt, is het voor Dublinoverdrachten naar Italië van belang een onderscheid te maken tussen zaken waarin geen specifieke bijkomende kwetsbaarheden voorliggen naast het feit een verzoeker om internationale bescherming te zijn of wanneer dit wel het geval is.

Zoals hoger aangegeven, neemt de Raad prima facie omwille van onderstaande redenen niet aan dat de verzoekende partij persoonlijk een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden.

Vooreerst stelt de Raad dienaangaande vast dat wat betreft de persoonlijke omstandigheden de verzoekende partij in het verzoekschrift aanvoert dat zij in het verleden in Italië op straat moest overleven en dat zij medische en psychische problemen heeft. In het verzoekschrift benadrukt de verzoekende partij dat zij een kwetsbaar profiel heeft, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de beslissing stelt. De verwerende partij zou eveneens hebben nagelaten een deugdelijk onderzoek te doen naar de opgeworpen kwetsbaarheid van de verzoekende partij. Indien de verwerende partij een rigoureuus onderzoek had gedaan, dan zou zij volgens de verzoekende partij tot een andere beslissing zijn gekomen. De verzoekende partij argumenteert dat er in casu geen dienstig onderzoek is gebeurd omdat zij niet afdoende werd gehoord. De verzoekende partij stelt, met verwijzing naar artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, dat zij dient te worden gehoord in een taal die ze voldoende machtig is.

Het is inderdaad zo dat artikel 5 van de Dublin-III-Verordening, die het hoorrecht heeft geïncorporeerd in het Dublin-onderzoek, een verplichting tot het voeren van een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij oplegt. Voormeld artikel preciseert ook dat dit moet worden gevoerd in een taal die de verzoekende partij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat zij die verstaat en waarin zij kan communiceren, en dat de lidstaat zo nodig een tolk moet aanstellen die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoekende partij en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

Blijkens de rechtspraak van het HvJ strekken de in het voormelde artikel 5 genoemde verplichtingen ertoe *“asielzoekers de gelegenheid te bieden de gegevens te verstrekken aan de hand waarvan de bij [de Dublin III-Verordening] vastgestelde verantwoordelijkheidscriteria op juiste wijze kunnen worden toegepast”* (HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, pt. 53). Het HvJ benadrukt ook telkens dat, zoals ook uitdrukkelijk blijkt uit artikel 5.3 van de Dublin III-Verordening, een dergelijk onderhoud of enige andere mogelijkheid voor de verzoekende partij om relevante informatie te verstrekken moeten plaatsvinden voordat het overdrachtsbesluit overeenkomstig artikel 26.1 van de voormelde verordening wordt vastgesteld (HvJ 31 mei 2018, C-647/16, Adil Hassan/Préfet du Pas-de-Calais, pt. 70; HvJ (Grote Kamer) 7 juni 2016, C-63/15, Mehrdad Ghezelbash/Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, pt. 48).

De verzoekende partij erkent dat zij op drie momenten werd gehoord door het bestuur, maar betoogt niettemin dat zij op deze ogenblikken niet daadwerkelijk in de mogelijkheid was om haar standpunt naar voor te brengen. Zij stelt dat in het verslag van gehoor van 29 maart 2019 uitdrukkelijk wordt vermeld dat zij louter verklaarde naar het Verenigd Koninkrijk te willen reizen, maar geen verdere vragen kon beantwoorden *“wegens het niet begrijpen van de taal”*. Inzake het op 26 februari 2019 reeds doorgevoerde gehoor, stelt de verzoekende partij verder dat zij tijdens dit gehoor niet werd bijgestaan door een tolk en tijdens dit gehoor ook niet werd ingegaan op de problemen in Italië. Inzake het gehoor dat plaatsvond op 4 april 2019 stelt zij vervolgens dat dit plaatsvond één dag nadat Italië reeds bevoegd was geworden en dat tijdens dit gehoor niet werd *“doorgevraagd”*. Uit dit alles, en het gegeven dat vijf dagen na dit laatste gehoor de bestreden beslissing reeds werd genomen, leidt zij af dat haar verklaringen *“van geen tel waren”*.

Zoals de verzoekende partij reeds aangeeft, stelt de verwerende partij in haar beslissing zelf dat de verzoekende partij tijdens het gehoor van 29 maart 2019 omwille van taalproblemen geen verdere verklaringen kon afleggen. Zowel op 26 februari 2019 als op 4 april 2019 bleek prima facie echter, gelet op de stukken van het administratief dossier, dat de verzoekende partij wel degelijk een zekere kennis heeft van de Engelse taal, waar zij de haar gestelde vragen begreep en hierop kon antwoorden. Nergens in deze gehoorverslagen wordt aangegeven dat de verzoekende partij het Engels onvoldoende machtig is om afdoende verklaringen af te leggen. De verzoekende partij geeft op zich ook niet aan dat de verklaringen zoals zij deze toen aflegde, incorrect zouden zijn weergegeven in de bestreden beslissing. De verzoekende partij gaat er ook aan voorbij dat het niet steeds is vereist dat zij wordt bijgestaan door een tolk. De door de verzoekende partij gegeven antwoorden, die zij op zich niet betwist, wijzen er prima facie op dat zij in staat was om de haar gestelde vragen te beantwoorden.

De Raad ziet prima facie ook niet in dat het gegeven dat de verzoekende partij werd gehoord op een ogenblik dat er reeds sprake was van een impliciet akkoord, maakt dat haar verklaringen geen rol meer

konden spelen of dit erop wijst dat het gehoor geen nuttig effect meer kon hebben. Artikel 5.3 van de Dublin III-verordening bepaalt zo ook dat het persoonlijk onderhoud tijdig moet plaatsvinden en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat wordt genomen. Er blijkt dus niet dat de verzoekende partij laatsttijdig werd gehoord, nu nog geen overdrachtsbesluit was genomen. De verklaringen van de verzoekende partij konden de verwerende partij er op dat ogenblik nog altijd toe bewegen om af te zien van het nemen van een overdrachtsbesluit aan Italië, bijvoorbeeld indien de afgelegde verklaringen erop zouden wijzen dat de betrokkene ernstige redenen heeft om in Italië te vrezen voor onmenselijke of vernederende omstandigheden. De Raad ziet op het eerste zicht ook niet in waarom het gegeven dat de bestreden beslissing vijf dagen na het gehoor van 4 april 2019 werd genomen problematisch is, nu een dergelijke termijn voldoende en redelijk lijkt te zijn om de verklaringen van de verzoekende partij te onderzoeken en na te gaan of deze zich al dan niet verzetten tegen het nemen van een besluit tot overdracht aan Italië.

De verzoekende partij overtuigt op het eerste zicht ook geenszins dat zij het bestuur wezenlijk nog bijkomende informatie had kunnen verstrekken die van aard was dat deze tot een andere uitkomst van de procedure had kunnen leiden.

De verzoekende partij merkt op dat zij de zoon is van een opposant uit Tsjaad en gaat verder in op de slechte behandeling die zij in Libië heeft ondergaan. Er blijkt prima facie evenwel niet dat deze verklaringen op zich van aard zijn een invloed te kunnen hebben op het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat in het kader van de Dublin III-verordening, of deze zich kunnen verzetten tegen een overdracht aan Italië op grond van deze verordening.

Verder duidt de verzoekende partij dat zij na aankomst in Italië enkele dagen in een centrum in Calabrië heeft kunnen verblijven, waarna zij enkele maanden noodgedwongen op straat en in tentenkampen heeft moeten doorbrengen. Zij stelt vervolgens naar Frankrijk te zijn doorgereisd en aldaar om internationale bescherming te hebben verzocht, maar door dit land reeds te zijn teruggestuurd naar Italië, waarna zij aldaar opnieuw op straat heeft moeten verblijven. Zij stelt vervolgens opnieuw naar Frankrijk te zijn gereisd, alwaar zij op straat verbleef. Ook verbleef zij reeds in Nederland.

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met het gegeven dat de verzoekende partij aangaf niet te willen terugkeren naar Italië omdat zij aldaar op straat diende te slapen, en dus geen opvang genoot. Zij oordeelde dat dit gegeven niet maakt dat moet worden afgezien van een overdracht aan Italië en hieruit nog geen concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens het verblijf in Italië blijken die door de verzoekende partij als onmenselijke of vernederende behandeling werden ervaren.

De verzoekende partij geeft aan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, maar prima facie dringt de vaststelling zich op dat op geen enkele wijze blijkt dat de verzoekende partij ten aanzien van de Italiaanse autoriteiten op enig ogenblik haar intentie kenbaar maakte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij geeft ook niet aan dat zij dan werd verhinderd om effectief een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Zij verklaarde op 4 april 2019 enkel in Nederland en Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

In zoverre de verzoekende partij aangeeft door Frankrijk reeds te zijn teruggestuurd naar Italië, merkt de Raad nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat in geval van een terugkeer op basis van een impliciet akkoord overeenkomstig de Dublinreglementering, zoals dit blijkt uit een antwoord van de Franse autoriteiten zoals voorhanden in het administratief dossier ook hier het geval was, het de grenspolitie is die aan de terugkeerder een "*invitation letter*" of "*verbale di invito*" geeft bij aankomst in de luchthaven waarin de bevoegde Questura wordt aangegeven. De Dublinterugkeerder moet zich vervolgens bij de Questura melden voor het maken van een afspraak voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

Uit de gevoegde aantekeningen van de tolk die aanwezig was bij een gesprek tussen de verzoekende partij en haar advocaat blijkt dat de verzoekende partij weliswaar aangaf bij aankomst op de luchthaven in Italië haar plan te hebben moeten trekken, maar niet dat zij tevergeefs heeft getracht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De verzoekende partij stelde na 4 dagen op straat terug te zijn gereisd naar Frankrijk, zij leefde vervolgens verschillende maanden in tenten of op straat in Frankrijk of België. De korte tijd die de verzoekende partij in Italië bleef, wijst op het eerste zicht ook nog niet op een intentie om in dit land daadwerkelijk internationale bescherming te vragen. De lange tijd dat de verzoekende partij vervolgens op straat leefde in Frankrijk dan wel België wijst er evenmin op dat het

gegeven dat zij niet onmiddellijk opvang kon verkrijgen in deze problematisch was of haar op zich noopte Italië te verlaten. Zij kan ook niet met een begin van bewijs staven dat zij in Italië reeds bevel zou hebben gekregen om het grondgebied te verlaten.

In deze omstandigheden blijkt prima facie niet dat het gegeven dat zij eerder in Italië op straat diende te leven en reeds werd overgedragen aan dit land een mogelijke tegenaanwijzing zou kunnen vormen van het gegeven dat zij bij een overdracht aan Italië toegang kan verkrijgen tot de procedure voor internationale bescherming en tijdens deze procedure vervolgens toegang zal hebben tot de opvangvoorzieningen in dit land. Prima facie kon de verwerende partij in deze omstandigheden ook in redelijkheid oordelen dat het enkele gegeven dat de verzoekende partij in Italië op straat leefde, net zoals dit overigens het geval was in Frankrijk en België, nog niet noodzakelijkerwijze maakt dat moet aangenomen dat zij in dit land dan ook werd onderworpen aan behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Er wordt benadrukt dat de verzoekende partij, waar niet blijkt dat zij internationale bescherming heeft gevraagd of willen vragen in Italië, niet kon verwachten toegang te hebben tot de opvangvoorzieningen zoals deze moeten worden geboden aan verzoekers om internationale bescherming. De verzoekende partij maakt in haren hoofde prima facie niet aannemelijk dat er concrete aanwijzingen zouden voorliggen die maken dat zij in Italië geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming, of dat dit verzoek dan niet ten gronde zou worden onderzocht, en die een nader onderzoek vanwege de verwerende partij noodzakelijk maakten.

In de voorliggende omstandigheden blijkt prima facie niet dat de thans naar voor gebrachte, meer uitgebreide verklaringen van de verzoekende partij tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, of van aard zijn dat deze alsnog aannemelijk kunnen maken dat de verzoekende partij bij een overdracht aan Italië dreigt te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Deze verklaringen zijn prima facie niet van aard aan te tonen dat de verzoekende partij bij een overdracht aan Italië niet de mogelijkheid zal hebben om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en in die hoedanigheid toegang te verkrijgen tot de opvangvoorzieningen. Een bijkomende kwetsbaarheid of een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM blijkt op grond van de naar voor gebrachte verklaringen prima facie niet.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij had kunnen wijzen op het gegeven dat zij een ongeval heeft gehad met een truck en dat zij, als gevolg van haar eerdere ervaringen in het herkomstland en in Libië en dit eerdere ongeval, psychologische en slaapproblemen heeft. Zij stelt dat zij in Italië geen toegang zal hebben tot medische en psychologische zorgen.

Tijdens het gehoor op 4 april 2019 gaf de verzoekende partij enkel aan problemen te hebben met haar mond. Zij geeft in haar verzoekschrift thans niet aan dat deze problemen op zich maken dat zij niet kan reizen en evenmin dat zij hiervoor concrete medische zorgen zou behoeven, zodat niet blijkt dat er sprake is van concrete medische redenen die wijzen op een bijzonder kwetsbaar profiel of die een overdracht aan Italië in de weg zouden kunnen staan. In zoverre de verzoekende partij thans gewag maakt van psychologische en slaapproblemen merkt de Raad op dat de verzoekende partij hiernaar niet verwees tijdens het gehoor op 4 april 2019. Nergens ligt daarnaast een medisch stuk voor dat de verzoekende partij als gevolg van haar eerdere ervaringen psychologische problemen zou kennen die haar kunnen verhinderen te reizen of die verdere medische zorgen of een aangepaste opvang behoeven. Er blijkt ook geenszins uit de stukken zoals deze thans voorliggen dat de verzoekende partij tijdens haar verblijf in België in precaire omstandigheden hulp heeft gezocht voor de voorgehouden psychologische problemen. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij nood heeft aan psychologische ondersteuning, stelt de Raad prima facie vast dat zij geen elementen aanbrengt die enige nood aan psychologische ondersteuning staven.

In zoverre de verzoekende partij nog opmerkt dat de arts van het gesloten centrum haar het geneesmiddel EUCERIN voorschreef ter behandeling van dermatologische problemen, wordt opgemerkt dat de verzoekende partij noch tijdens haar gehoor op 4 april 2019 noch in haar verzoekschrift aangaf/aangeeft dat zij dermatologische problemen heeft die een overdracht aan Italië in de weg zouden kunnen staan. Er blijkt niet dat heden sprake is van een aandoening, noch minder van een ziekte ten gevolge waarvan sprake kan zijn van een extreme kwetsbaarheid van de Dublinterugkeerder of van een ziekte die een overdracht naar Italië zou kunnen verhinderen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de verwerende partij in haar verweernota stelt dat EUCERIN een merknaam is waaronder tal van huidverzorgingsproducten verkrijgbaar zijn en dat het gaat om voorschriftvrij verkrijgbare producten die niet als medicatie kunnen worden aanzien. Dit wordt door de raadsman van de verzoekende partij niet betwist. In een dergelijk geval acht de Raad het niet redelijkerwijs vereist dat

bijkomende individuele waarborgen door de verwerende partij aan de Italiaanse instanties worden gevraagd.

De verzoekende partij maakt prima facie niet aannemelijk dat zij een profiel van bijkomende kwetsbaarheid heeft, en evenmin dat in casu geen deugdelijk onderzoek naar de eventuele bijkomende kwetsbaarheid is gebeurd.

De verzoekende partij gaat nog in op het feit dat er slechts sprake is van een stilzwijgend akkoord van de Italiaanse autoriteiten en dat dit tot gevolg zal hebben dat zij bij aankomst in Italië aan haar lot zal worden overgelaten. Ook ligt er geen indicatie van de bevoegde Questura voor. In geval van een stilzwijgend akkoord, zoals in casu, is er inderdaad geen sprake van individuele garanties, noch van een duidelijke indicatie welke Questura voor de verzoekende partij bevoegd is. De Raad heeft hoger evenwel reeds aangegeven waarom prima facie geen extra kwetsbaar profiel van de verzoekende partij kan worden aangenomen. Voorts wordt uiteengezet waarom de invoering van het Salvini-decreet – waardoor verzoekers om internationale bescherming, andere dan niet begeleide minderjarigen, in gemiddeld slechtere opvangstructuren komen dan in de SPRAR – op zich niet noopt tot het vereisen van individuele garanties en het voor de overdracht reeds kenbaar maken van de bevoegde Questura. Verder blijkt uit het AIDA-rapport dat in een dergelijk geval het de grenspolitie is, die aan de terugkeerder een “*invitation letter*” of “*verbale di invito*” geeft bij aankomst in de luchthaven waarin de bevoegde Questura wordt aangegeven. De Raad leest wel dat het AIDA-rapport vermeldt, met verwijzing naar een rapport van Artsen zonder Grenzen van februari 2018, dat er een stijging is bij de Dublinterugkeerders van mensen die niet onmiddellijk en automatisch toegang hebben tot opvang. Uit wat blijkt, leggen bepaalde Questura verder beperkingen voor het indienen van een beschermingsverzoek op van bijvoorbeeld enkel tweemaal per week of worden soms zelfs nationaliteitsgebonden beperkingen opgelegd, wat prima facie zorgwekkend is, maar er blijkt niet dat voor onderdanen van Tsjaad beperkingen worden opgelegd.

Dat in casu de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk in artikel 22, lid 7, van de Dublin III-Verordening voorzien en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid. Het citeren van uittreksels uit rapporten van Human Rights Watch, US State Department, Amnesty International en Artsen zonder Grenzen die betrekking hebben op zorg en steun voor getraumatiseerde slachtoffers van geweld of beperkte toegang tot (geestelijke) gezondheidszorg, is in casu op het eerste zicht dan ook niet dienstig. De rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36).

De Raad kan de verzoekende partij prima facie niet volgen in haar conclusie dat zij bij een overdracht aan Italië het voorwerp zal uitmaken van vernederende of onmenselijke behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM, omdat zij geen toegang zal kunnen krijgen tot de procedure voor internationale bescherming of omdat zij aldaar geen adequate opvang zal kunnen verkrijgen. Zij maakt niet aannemelijk dat zij als Dublinterugkeerder een bijzonder kwetsbaar profiel heeft of bijgevolg evenmin dat in haar situatie individuele waarborgen van de Italiaanse autoriteiten dienden te worden gevraagd. Een onvoldoende onderzoek in het licht van deze verdragsbepaling blijkt op het eerste zicht niet. Evenmin wordt prima facie een schending van het hoorrecht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

3.2.4. Het enig middel is niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.3. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

I. CORNELIS